

Ходилъ сжмъ при Струма, коя тихо пѣе,
 И въ мѣстата, дѣто Марица се лѣе,
 Виждалъ сжмъ отъ близо твоитѣ скали
 И твойтѣ Балкани и твойтѣ орли.
 Хубава си землѣо и благословена,
 Катъ градина цвѣтна, катъ жена засмѣна,
 Всичео въ тебъ е пълно съ плодъ и съ благодать,
 Хълмитѣ ти съ гроздие, горитѣ ти съ хладъ,
 Полята ти съ ниви, гърдитѣ ти съ щедрость
 Рѣкитѣ ти съ злато, небето-ти съ свѣтлость,
 Селата ти съ радость, съ хорà и съ моми,
 Градинитѣ съ рози, а тѣ съ миризми:
 Тебъ сичко е дала светата природа:
 Едно само нѣмашъ. . . Охъ, нѣмашъ свобода!

„Идатъ!“ Стреснахъ се. Отъ ближния хълмъ
 Вѣтъра принесе топоть и гръмъ.
 Прахъ гжстагъ вдигна се. Къмъ нази прѣпуска
 Съ прѣпорци развити конница руска. . .

Азъ гледахъ, азъ гледахъ. Тѣ идяхъ тамъ!
 Отъ радость, вълнение поимахъ едвамъ. . .
 Сжрдце ми безумно въ гърдитѣ туптеше.
 Чувство едно тайно духа ми мрачеше,
 Тжй какъ са примрѣжватъ нашитѣ очи
 Утромъ кога зърнатъ първитѣ лжчи,
 Тжй какъ, кога срѣшнемъ на прага си прости
 Отъ много години очаквани гости.
 Тѣ идяхъ съ пѣсни на врани конѣ
 (Като че на свадба, а не на кланѣ).
 Руситѣ! Това сж, азъ си хорутувахъ,
 За кои мечтаяхъ, за кои сънувахъ,
 За кои народа плачеше до днесъ
 И съ вѣра търнеше грозната си честь;
 Кой въ своитѣ сгърби сладко се тѣшеше